

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Musila, soudce zpravodaje Jaromíra Jirsy a soudce Jana Filipa o ústavní stížnosti obchodní společnosti **Česká pojišťovna a. s.** se sídlem v Praze 1, Spálená 75/16, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kořenského 15, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2017, č. j. 70 Co 129/2017-206, za účasti **Městského soudu v Praze** jako účastníka řízení a vedlejšího účastníka, obchodní společnosti **NEHODOVÁ SLUŽBA s. r. o.**, se sídlem v Praze 9, Froncova 4/268, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lvem, advokátem se sídlem v Praze 10, Murmanská 1475/4, takto:

- I. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2017, č. j. 70 Co 129/2017-206, **bylo porušeno** právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a právo podnikat za podmínek stanovených zákonem podle článku 26 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2017, č. j. 70 Co 129/2017-206, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

I. Řízení před obecnými soudy

1. Společnost NEHODOVÁ SLUŽBA s. r. o. (dále jen „vedlejší účastnice“) se žalobou podanou proti České pojišťovně a. s. (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zaplacení částky 12 579 Kč s příslušenstvím jako pojistného plnění „z povinného ručení“ – ve výši náhrady části škody vzniklé na vozidle Evy J. (dále jen „pojištěnec“ nebo „poškozená“). Stěžovatelka uznala škodu na vozidle pojištěnce jen ve výši 18 000 Kč a pojištěnec následně postoupil žalovanou pohledávku spočívající v nenahrazené části tvrzené škody na vedlejší účastníci. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 8. 11. 2016, č. j. 131 EC 11/2012-178, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 28. 11. 2016, č. j. 131 EC 11/2012-180, žalobu zamítl. Nalézací soud dospěl k závěru, že na opravu poškozeného vozidla pojištěnce byly použity i neoriginální díly nižší hodnoty,

proto nemohla pojišťenci vzniknout škoda v žalované výši a následně nemohla být pohledávka platně postoupena na vedlejší účastnici.

2. K odvolání vedlejší účastnice změnil Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 20. 4. 2017, č. j. 70 Co 129/2017-206, rozsudek nalézacího soudu, a to tak, že uložil stěžovatelce povinnost zaplatit vedlejší účastnici 12 579 Kč s příslušenstvím, nahradit náklady řízení před nalézacím i odvolacím soudem ve výši 32 708,80 Kč, a dále povinnost zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení 6 026,50 Kč. Podle odvolacího soudu dospěl soud prvního stupně k nesprávnému právnímu závěru ohledně výše škody vzniklé pojišťenci při dopravní nehodě. Rozsah škody odpovídá výši nákladů, které je nutné objektivně vynaložit na uvedení vozidla do původního stavu. Na stanovení výše škody nemá podle odvolacího soudu vliv, zda bylo vozidlo vůbec opravováno, zda byla oprava provedena kvalitně a kolik za ni poškozený zaplatil, případně zda vůbec zaplatil. „Objektivizovaná škoda“ byla znaleckým posudkem určena na 30 927,62 Kč, stěžovatelka nahradila jen část škody, a proto jí byla uložena povinnost doplatit část zbývající. K námitce parazitování vedlejší účastnice na systému povinného ručení odvolací soud uvedl, že je možná pochopitelná z lidského hlediska, nemá však věcné opodstatnění – stěžovatelce bylo uloženo jen to, k čemu je povinna ze zákona, a proti případné nemravnosti či vypočítavosti jednání vedlejší účastnice se může bránit jen poškozená.

II. Ústavní stížnost a vyjádření

3. Proti rozsudku odvolacího soudu se stěžovatelka brání ústavní stížností podanou dne 1. 7. 2017 a navrhuje jeho zrušení. Namítá, že odvolací soud nerespektoval obecný princip, že nikdo nesmí mít prospěch ze svého nepoctivého nebo protiprávního jednání, který považuje za jeden z důležitých principů právního státu. Vedlejší účastnice parazituje na systému zákonného pojištění motorových vozidel („povinného ručení“); s úmyslem přivést poškozenou v omyl, zaslala jí vedlejší účastnice fakturu na zaplacení zbývajících nákladů vynaložených za opravu, které nebyly stěžovatelkou hrazeny, a společně s fakturou nabídl pojišťenci, aby na něj převedl pohledávku za stěžovatelkou z titulu nezaplaceného pojistného plnění ve výši nenahrazené části škody, což se následně stalo. Popsané jednání je podle stěžovatelky v rozporu s dobrými mravy, zjevně nepoctivé – jde vlastně o podvod na spotřebiteli jakožto slabší straně, které má být poskytnuta vyšší míra ochrany. Proto stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud napadený rozsudek zrušil.

4. Vedlejší účastnice považuje ústavní stížnost za zjevně neopodstatněnou a navrhuje její odmítnutí; uvádí, že stěžovatelka konstruuje vlastní skutkový závěr bez ohledu na to, k jakým zjištěním dospěly obecné soudy. Poškozená si autoservis vybrala sama a na vedlejší účastnici se obrátila s žádostí o pomoc při vyřízení likvidace škody u pojistitele viníka až poté, co se v autoservisu dozvěděla, že se touto činností zabývá. Na způsob provedení opravy vozidla neměla vedlejší účastnice žádný vliv, stejně tak nevystavil žádnou fakturu, jak tvrdí stěžovatelka. Za nekvalitní opravu a její nižší hodnotu nenese vedlejší účastnici žádnou odpovědnost. Rozhodnutí městského soudu je v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího soudu a žádné znaky

svévole nenese – náklady na uvedení věci do původního stavu je nutné stanovit objektivně a nezávisle na okolnostech se škodou souvisejících. Skutečnost, že oprava byla provedena méně kvalitně a v nižší hodnotě, nemůže mít vliv na určení výše škody, která poškozené vznikla; stěžovatelce bylo uloženo plnit jen to, k čemu je povinna ze zákona. Vedlejší účastnice upozorňuje i na to, že ekonomickým zájmem stěžovatelky je snížit pojistné plnění.

5. Městský soud v Praze navrhl odmítnutí ústavní stížnosti. Odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku a další rozhodnutí v obdobných věcech (např. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 32 Cdo 1205/2012). Obvodní soud pro Prahu 1 odkázal na odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu.

6. V replice stěžovatelka zejména uvedla, že se na poškozenou obrátila vedlejší účastnice prostřednictvím autoservisu, což vyplynulo z provedeného dokazování. Sjednávání celého procesu administrace likvidace pojistné události bylo „*mimo detailní pochopení ze strany poškozené*“ – za součinnosti vedlejší účastnice a autoservisu, mezi kterými funguje vzájemná spolupráce. Poškozená nebyla srozuměna s tím, že oprava vozidla bude provedena levněji a účtována draž; k jejím dotazům na cenu opravy se autoservis vyjadřoval tak, že „*to bude řešit pojišťovna*“. Z výpovědi poškozené jasně plyne, že nikdy neprojevila vůli nechat si opravit vozidlo nekvalitně a doplatek od stěžovatelky přenechat autoservisu.

III. Procesní podmínky

7. Ústavní stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a řádně zastoupenou advokátem podle § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“); stížnost rovněž není nepřijatelná ve smyslu § 75 odst. 1 téhož zákona. Ústavní soud se důkladně seznámil s ústavní stížností, připojeným procesním spisem a dospěl k závěru, že stížnost je opodstatněná; rozhodl o ní mimo ústní jednání, neboť v intencích § 44 věty první zákona o Ústavním soudu by od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci.

IV. Posouzení ústavní stížnosti

8. Úkolem Ústavního soudu je ochrana ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR), není součástí soustavy obecných soudů a nepřísluší mu do jejich pravomoci zasahovat, postupují-li v souladu s principy hlavy páté Listiny. Ústavní soud se nezabývá porušením běžných práv fyzických nebo právnických osob, neznamená-li zároveň porušení ústavně zaručeného práva nebo svobody (srovnej např. nález ze dne 1. 2. 1994, sp. zn. III. ÚS 23/93).

9. Ústavní soud, před tím, než meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí, se musel vypořádat se skutečností, že posuzovaná věc je z hlediska dovolacího řízení bagatelní (v meritu jde „jen“ o 12 579 Kč s příslušenstvím).

IV. A Bagatelnost věci

10. Ústavní soud se problematikou tzv. bagatelních věcí zabýval již v řadě svých rozhodnutí, ve kterých dal najevo, že v nich je v ústavní stížnost zásadně (tedy až na výjimky) vyloučena. Výjimky je namísto připustit pouze v případech extrémních rozhodnutí, v nichž obecné soudy při interpretaci právního předpisu postupují svévolně, například neodůvodní-li své rozhodnutí vůbec, příčí-li se jejich odůvodnění pravidlům logiky, je-li výrazem přepjatého formalismu či jiného vážného vybočení z obecných principů spravedlnosti (viz např. nález ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3143/08, N 59/52 SbNU 583, a další judikatura v něm citovaná).

11. Problematikou tzv. bagatelnosti se Ústavní soud zabýval podrobně v nálezu ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13, v němž zdůraznil, že bagatelnost věci ve smyslu právním by se měla krýt s bagatelností ve smyslu faktickém; nemusí ale tomu tak být vždy. Při hodnocení bagatelnosti (jednoduchosti) věci proto Ústavní soud musí zvažovat jednak hledisko kvantitativní, ale také hledisko kvalitativní. Rovněž z kvantitativního pohledu může být intenzita dotčení (a míra potenciální újmy) relativní – ve vztahu ke konkrétní osobě, na kterou soudní rozhodnutí dopadá, nebo ve vztahu k jejím sociálním a majetkovým poměrům, eventuálně dalším okolnostem případu. V ojedinělých případech, tedy i ve věcech, které jsou podle zákonodárce bagatelní (takže v nich nepřipustil ani řádný, ani mimořádný opravný prostředek), může dojít k natolik zásadnímu zásahu, že přezkum příslušných soudních rozhodnutí ze strany Ústavního soudu zcela vyloučit nelze. Podobně i s ohledem na kvalitativní stránku věci nemusí být vždy určující právní hranice bagatelnosti, a to v případech, kdy se věc z hlediska ústavnosti jeví natolik významná, že určitým způsobem „přesahuje“ kauzu samotnou (viz body 31 a 33 citovaného nálezu sp. zn. III. ÚS 3725/13).

12. Ústavní soud v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že kauza svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, neboť problematika náhrady škody ze zákonného pojištění způsobené při dopravní nehodě je obecnými soudy řešena často (k vlastnímu přesahu kauzy srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Projednávaná věc tak z hlediska kvantitativního naplňuje v předchozím odstavci uvedené podmínky pro zásah Ústavního soudu. „Podnikání s pojistnými událostmi“ nemusí být samo o sobě nemravné, musí se však dít v rámci férových pravidel a nesmí být namířeno proti podstatě institutu tzv. „povinného ručení“ (zákonného pojištění), primárně určeného k odškodnění nevinných obětí dopravních nehod, nikoliv k tomu, aby se prostřednictvím systému zákonného pojištění obchodovalo s fiktivními pohledávkami na náhradu škody. S ohledem na četnost dopravních nehod se problematika řešená v této kauze dotýká tisícovek poškozených, škůdců i řady pojišťoven.

IV. B Vlastní posouzení ústavní stížnosti

13. Ústavní soud přezkoumal napadené rozhodnutí odvolacího soudu, seznámil se s obsahem spisu, vyjádřeními účastníka i vedlejší účastnice, a dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím bylo především porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny a článku 6 odst. 1 Úmluvy.

14. Ústavní soud se problematikou náhrady škody způsobené při dopravní nehodě na vozidle zabýval například v nálezu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07, N

58/48 SbNU 857, nebo ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 1902/13, N 120/73 SbNU 849. Vždy přitom zdůraznil princip plného odškodnění v maximální možné míře – na ochranu osoby poškozené. Skutečnou škodou se v právní teorii i praxi tradičně rozumí zmenšení existujícího majetku poškozeného ve srovnání se stavem, jaký zde byl před způsobením škody (viz např. náleze ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. II. ÚS 155/16). Vymezenému principu úplného odškodnění je třeba rozumět v tom smyslu, že při určování výše škody (pro účely onoho úplného odškodnění) si orgány veřejné moci nemohou počínat formalisticky, nýbrž musejí reflektovat sociální a ekonomickou realitu, zejména pak tržní vlivy [srov. náleze sp. zn. II. ÚS 3588/14 ze dne 16. 6. 2015 (N 114/77 SbNU 673)]. V již citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 795/16 Ústavní soud zdůraznil, že „[...] i pokud dojde v důsledku opravy k plné obnově funkční hodnoty věci, avšak zároveň není plně obnovena její hodnota tržní, věc nepřináší svému vlastníku stejný užitek a škoda na věci tudíž není plně nahrazena [...] je všeobecně známou skutečností, že cena havarovaného vozidla bude vždy nižší než cena stejně technicky vybaveného vozidla, které dosud havarováno nebylo.“

15. Poškozenému se má vždy nahradit skutečná škoda spočívající v rozdílu v majetkové sféře poškozeného před nehodou a po nehodě. Také vozidlo opravené originálními díly a plně funkční nemá zpravidla stejnou tržní hodnotu, jakou by mělo, pokud by se nehoda nestala; proto je nutné nahradit (vzít v úvahu) mimo faktických výdajů vynaložených na opravu a související náklady i tržní ztrátu, která poškozenému vznikla. Skutečnost, zda poškozený nechá opravit vozidlo, případně jakými díly, není přitom rozhodující. Vždy je třeba zkoumat zmíněný rozdíl v majetkové sféře poškozeného a plně jej kompenzovat – za předpokladu, že jednání poškozeného není excesivní a požadované nároky odpovídají skutečně (takzvaně) objektivizované škodě. Ústavní soud však na tomto místě zdůrazňuje, že výše uvedené judikaturní závěry byly učiněny za účelem ochrany poškozených jakožto slabších stran sporů. Zjednodušeně řečeno – je-li někdo nezaviněně poškozen (na majetku nebo na zdraví), měl by to co nejméně pocítit. V tomto ohledu se jeví dřívější trendy zohledňující při výměně opravovaných dílů vozidla takzvanou amortizaci jako překonané. V nyní posuzované věci je však předmětem přezkumu spor mezi pojišťovnou a společností, která se likvidací pojistných událostí a problematikou nároků z nich vyplývajících zabývá jako podnikatelský profesionál (tzv. „lovec dopravních nehod“), jehož předmětem je výplata pojistného plnění ze systému „povinného ručení“, nikoliv náhrady škody (přímo). Předmětný spor tak nemá „slabší stranu“.

16. Autoservis, který opravil vozidlo, vyfakturoval poškozené částku odpovídající objektivizované škodě (jako kdyby bylo vozidlo opraveno s použitím originálních dílů a oprava provedena v autorizovaném servisu), reálně však provedl opravu méně kvalitně a s nižšími náklady. Stěžovatelka odmítla zaplatit náklady na opravu vozidla poškozené ve výši, kterou vypočetl autoservis, a zaplatila pouze náklady odpovídajících fakticky provedené a méně kvalitní opravě; učinila tak s poukazem na skutečnost, že k opravě vozidla byly použity neoriginální díly, jejichž hodnota nedosahuje výše žalované částky. Nezaplacený rozdíl ve vyfakturované a uhrazené částce poškozená postoupila na vedlejší účastnici.

17. Ústavní soud zrušil napadené rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že odvolací soud porušil stěžovatelčino právo na soudní ochranu (spravedlivý proces) podle čl. 36

odst. 1 Listiny a článku 6 odst. 1 Úmluvy tím, že se pouze formalisticky (nikoliv s cítem pro podstatu souzené věci) vypořádal s námitkami stěžovatelky ohledně nepoctivého a nemravného jednání vedlejší účastnice a současně zasáhl do práva podnikat podle pravidel stanovených zákonem podle čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny.

18. Městský soud toliko odkázal na ustálenou judikaturu obecných soudů a Ústavního soudu k problematice objektivizace náhrady škody na vozidle způsobené při dopravní nehodě a uvedl, že námitka ohledně parazitování na systému povinného ručení by mohla být „*pochopitelná z lidského hlediska, věcně však nemá opodstatnění*“. Takové závěry však nelze považovat za dostatečné a ústavně konformní. Právě okolnosti opravy vozidla poškozené, hodnota opravy, fakturace nákladů, následné postoupení pohledávky za stěžovatelkou, okolnosti uzavírání smlouvy o postoupení pohledávky, potenciální propojení a spolupráce vedlejší účastnice s autoservisem, měly být vzaty v potaz odvolacím soudem, neboť právě námitka parazitování na systému povinného ručení je v řízení před obecnými soudy v předmětné kauze stěžejní a nelze vystačit jen s odkazem na princip objektivizace náhrady škody. Odůvodnil-li odvolací soud svůj rozsudek výlučně z hlediska uvedeného principu, navíc nepřiléhavě použitého, rozhodl excesivně.

19. Jak bylo uvedeno výše, judikatura k problematice objektivizované náhrady škody směřuje primárně k ochraně poškozených jakožto slabších stran a (například) k plnému odstranění škodlivých následků dopravních nehod. V posuzované věci však jde o spor mezi dvěma profesionály – podnikateli. Z výpovědi poškozené vyplynulo, že s méně kvalitní opravou vozidla ze strany autoservisu nebyla dopředu srozuměna, naopak byla od počátku informována o tom, že vše „půjde přes pojišťovnu“. Z toho zřejmě vycházel i autoservis, který vyfakturoval za méně kvalitní opravu částku, odpovídající kvalitní autorizované opravě. Jinými slovy, vozidlo poškozené bylo opraveno s nižšími náklady, avšak stěžovatelce – „zákonně“ pojišťovně – byla vyfakturována částka odpovídající objektivizované škodě na vozidle. To by, s ohledem na princip objektivizace náhrady škody, nebylo protiústavní, byl-li by rozdíl mezi hodnotou opravy a objektivizovanou škodou poškozené následně vyplacen či jinak kompenzován autoservisem nebo vedlejší účastnicí, případně by bylo projevem její vůle ponechat rozdíl autoservisu či vedlejší účastnici, což však nebylo odvolacím soudem nijak hodnoceno. V posuzované věci tak primárně nešlo o ochranu poškozené, nýbrž o příjem z podnikání autoservisu nebo vedlejší účastnice.

20. Dosahování zisku je smyslem podnikání, které zaslouží respekt a ochranu – nesmí se však dít parazitujícím a právo zneužívajícím způsobem. Ústavní soud má vážné pochybnosti o tom, zda podnikání vedlejší účastnice bylo vedeno ve fair duchu, v souladu s dobrými mravy – minimálně tím se měl odvolací soud zabývat – nikoliv jen konstatovat, že námitka o parazitování je z lidského hlediska pochopitelná, avšak nemá opodstatnění. Kritérium dobrých mravů byly soudy povinny brát v úvahu i v režimu „starého“ občanského zákoníku, nehledě na to, že odvolací soud již rozhodoval dlouho poté, kdy nabyl účinnosti občanský zákoník „nový“, který zřetelně v ustanovení § 2 odst. 1 a 3 uvádí, že: „*Každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem,*

musí mu ustoupit. Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění.“

21. Systém povinného ručení slouží k ochraně poškozených při dopravních nehodách a jeho prostřednictvím mají být likvidovány náklady vynaložené na odstranění vzniklé újmy (materiální a imateriální). Tento systém primárně chrání poškozené, potažmo i viníky nehod, kteří následně nemusí hradit škody zcela z vlastních finančních prostředků. Nelze však připustit, aby byly účelovým navyšováním nákladů na odstraňování škod čerpány finanční prostředky, které by při poctivém jednání čerpány nebyly, což by nakonec mohlo jít k tíži všech pojistníků (nejen podnikatelů v oboru pojišťovnictví), neboť „povinné ručení by podražilo“. Byla-li od zahájení opravy vozidla uměle navyšována její cena, aby odpovídala kvalitní a autorizované opravě, aniž by s tím byla poškozená (navíc v postavení spotřebitelky, tedy slabší strany) srozuměna, a šlo pouze o maximalizaci příjmu autoservisu či vedlejší účastnice ze systému povinného ručení, pak lze mít pochybnosti o tom, zda je možné takovému jednání poskytnout právní ochranu, zda nejde o jednání nepoctivé a v rozporu s dobrými mravy. Popsaným způsobem vytvořená pohledávka by jen stěží mohla být postoupena platně. Námitku neplatného postoupení pohledávky pojištěnce za stěžovatelkou na vedlejší účastnici však bude možné přezkoumat až poté, kdy bude najisto postavena existence a výše pohledávky (rozdíl hodnoty provedené opravy a objektivizované škody), která měla být postoupena.

22. Všechny uvedené okolnosti měly být vzaty v úvahu obecnými soudy, zejména pak odvolacím soudem, který změnil rozsudek nalézacího soudu a uložil stěžovatelce zaplatit vedlejší účastnici žalovaný rozdíl v hodnotě opravy a její vyfakturovanou výši. Vypořádal-li se odvolací soud se stěžovatelčinou námitkou o parazitování vedlejší účastnice na systému povinného ručení formalisticky a nezabýval-li se blíže okolnostmi opravy vozidla poškozené ani postoupením pohledávky, porušil podle Ústavního soudu stěžovatelčino právo na spravedlivý proces garantované v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

23. Městský soud změnil nalézací rozsudek obvodního soudu v neprospěch stěžovatelky a uložil jí povinnost zaplatit zbývající část autoservisem vyfakturované náhrady nákladů, o jejichž existenci a opodstatnění má Ústavní soud silné pochyby, čímž zasáhl také do stěžovatelčina práva podnikat za podmínek stanovených zákonem podle článku 26 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka ze svých aktiv vytvářených i formou plateb na tzv. „povinné ručení“ je jako pojistitel povinna podle čl. 2 odst. 3 Listiny plnit jen to, co jí zákon ukládá; současně jde o její podnikání, na jehož ochranu má právo. Stěžovatelce bylo rozsudkem odvolacího soudu uloženo něco plnit v rozporu se zákonem o pojištění vozidel (s jeho smyslem), který stanoví pravidla podnikání v této oblasti, čímž bylo neoprávněně zasaženo do jejího podnikání.

V. Závěr

24. Z výše uvedených důvodů proto Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl ústavní stížnosti, neboť shledal, že napadeným

rozsudkem Městského soudu v Praze bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i zasaženo do práva podnikat za podmínek stanovených zákonem 26 odst. 1 a 2 ve spojení s článkem 2 odst. 3 Listiny. Podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) stejného zákona tedy Ústavní soud zrušil napadené rozhodnutí.

25. V novém řízení bude odvolací soud vázán tímto nálezem a jeho nosnými důvody. Bude na něm, aby, zejména z hlediska dobrých mravů, znovu přezkoumal chování vedlejší účastnice, okolnosti opravy vozidla poškozené, postoupení pohledávky za stěžovatelkou a v odůvodnění konečného rozhodnutí adekvátně reagoval na stěžovatelčiny námitky, zejména pak na námitku parazitování vedlejší účastnice na systému povinného ručení. Ukáže-li se jednání autoservisu či vedlejší účastnice jako nepoctivé, nelze mu poskytnout právní ochranu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 14. února 2018

Jan Musil
předseda senátu